

91

1

Wiktor Gomułcki.

Wierszyki.

Catowick - wot.

Bożem temnie wszystko; cała ziemia kwiśnie;
Głose spojrec: biato, różowo, białknie —
On zars, plonów upatrując wśzędnie,
Oblicza tyłek: jaki zysk stąd będzie.
Wiesz mój: ziemia, w cudne strojna farby,
Nieś do takich najdroższe swe skarby,
Jak wonne zioła, z kwiatami pospota,
Pasterz — dla wotu.

Pytanie.

Boż mi już dziś nie strawa, wszystko wprziew stworzyszy.
Na najbliższego listka patrzę zabkowane,
Wiem, że wzor ma w stworzenia nakweilony planie
I że nigdy prościjszy nie będzie, ni kmywszy.
Harmoniji, ras wskazanej, mi nie rada gwaltu,
Ile przez wieczność stem będzie, niewinnem niewinne;

Wiede ^{Statego} ~~jezowego~~ wszystko urabia się kształtu —
 Czemu dusze przychodzi, no sicut coram inno²?

Zycie śmierci; śmierci zyciem.

„Tacy są, dopiero
 Naprawdę żywi — nauza Cycero —
 Co się już z wieków wydostali ciała,
 To zaś, co zyciem ludzka myśl narwała,
 Jest właśnie śmierci.” Ból w tej mowie głuchy —
 Ale zararem: jak wiele otuchy!

Do Muzyki.

Dokąd miś wiedziesz, nimfo tajemnicza?
 Jakiej to siaty odstaniasz przesenną?
 Ach! czytać myśli z twojego oblicza
 Byłoby praca, daremną!

Jest w tobie rokosz, której pierś mi zmiesci,
 Jest smutek, który do ziemi przyniata...

Nie wiem czy z kraju szczęścia czy bólesci,
Wiem, że nie z tego świata!

Tarice.

Wale, to piósen bógi,
Nimf i sylfów tan...
Mazur krzyczy: „Z drogi!”
Ja tu tylko pan!”
W polonerie zwicha
Sprytna tka za tka...
A oberku wdygna:
„Lyniec — ale z nią!”

Przeobrażenie w przytoku.

Nad krągami mory suszysz, do tba lejesz olej;
O brzuchu i koźcu pomyłatoj wolej.
Wiesz jakie fatun u nas rozumowi pado?
Głupstwo go yado.

Do Grecjana.

Naprzemianny widno w tobie:
 Melancholja i powaga,
 A w postawie, oczach, dźwięku,
 Z egipskiego masz coś maga.
 Na wysoce stojąc gniewnie,
 Jak straż, wsparła rękawem dudy,
 O zamorskiej dumasz jezdzie
 Koisz sfinksy, piramidy...
 Mówisz, że twój żywot wczesny
 Nie przekroczył rocznych kresów,
 Ale dla mnie, tyś współczesny
 Faraonów i Ramsesów.
 Gdy w różowych ogniach Jivitu
 Głos pośmierci na wygnie,
 Myśl: z polskiej somy szczytu
 Do Izjazy prawię ptynie...

O Głupcu.

Głupiec jest zwierzę dobre do zabawy.
 Był protulny bywał i taskawy.
<http://rcin.org.pl>

Najlepiej owca przystoi mu wetna
 I twarz, cielecej Tagornosci petna.
 Lecz niech was bogi niecierpielnie strzegz
 Od gupca w wilese kty uzbrojonego;
 Straszniejszej bestji nie wyszato pniektu
 Nad ty proczwars, oslepta, a wosciektu!

Pytanie.

Dwaj opatrzyli jatkuzins niedrana.
 Jeden mu grosz dat, a drugi dukata.
 Dukat pochodzi z milionow iweklana,
 Grosz mial jednego tytku w worku brata.
 Na sali zastug czyj dattek przewasia?

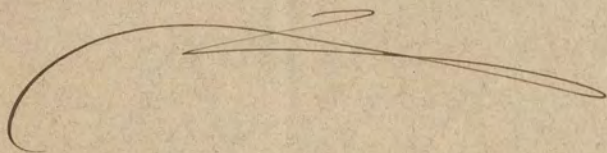
Na marginesie karty pogrzebowej.

Pozby swym wtasnym glosem przemowito zycie,
 Nie jak to bytby, ani zwykty ptacz, lecz - wycie.
 Wtadaje tu: smierci, boleci, smok i tajemnica;
 Inelotem gosci wszystkie, co lami i zachwyca.

Do Przyjaciela.

Liano na łóce postać mi siewie;
 Much w izbie niema; imóritem pacierse;
 Koi mi dune, boga cizza wioski -
 A mi ópis. - Wygnaci zapomniaci troski!

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

Pigoń Stanisław

Rps Fund. 91.